

DARY 13. SOBOTY
PROJEKT ZARZĄDU KOŚCIOŁA

Lekcja 13 — 29 czerwca

NAWRÓCENIE SERC W CZASIE KOŃCA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: MI 3,23-24; Mt 11,14-15; 17,10; 1 Krl 16,29-17,24; 18,20-45; Mt 3,2.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Oto Ja pošę wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie wielki i straszny dzień Pana, i zwróci serca ojców ku synom, a serca synów ku ich ojcom, abym, gdy przyjdę, nie obłożył ziemi kłatwą” (MI 3,23-24).

Nasze życie dzieli się na etapy. Czasami etapy owe przebiegają bez zakłóceń, a czasami nie. Czasami rodziny przechodzą te różne okresy życia bez szwanku, pozostając silne, a czasami marnie wyglądają, będąc mocno pogruchothane.

Na jakimkolwiek etapie życia się znajdujemy oraz w jakimkolwiek jesteśmy stanie, my i nasza rodzina możemy i powinniśmy żyć w świetle Bożych obietnic, trzymając się ich całym sercem i całą duszą — ze wszystkich sił, gdyż ostatecznie są one naszą jedyną nadzieją. Jakże wielka jest to nadzieja! Słowo Boże przekazuje nam obietnice, które bez względu na to, na jakim etapie życia naszego i naszej rodziny jesteśmy, mogą być przyjęte przez nas, naszych bliskich i nasz Kościół.

W ostatnim tygodniu tego kwartału przyjrzymy się historiom biblijnym, obietnicom i doświadczeniom w różnych kontekstach. Czyniąc to, będziemy się starali wyciągnąć z nich lekcje dla nas. Bez względu na to, kim jesteś, skąd pochodzisz i na jakim etapie swojego życia się znajdujesz, przeżywasz zmagania oraz masz swoje obawy i zmartwienia. Na szczęście mamy Boga, który nie tylko wie, co konkretnie przeżywamy, ale — czego możemy być całkowicie pewni — jest na to wszystko doskonale przygotowany.

Porównaj przepowiednię o przyjściu Eliasza z nowotestamentowym nawiązaniem do tego wydarzenia. Zob. Ml 3,23-24; Mt 11,14-15; 17,10; Mk 6,15; Łk 1,17.

W czasach Malachiasza Boże wezwanie do narodu: „Nawróćcie się do mnie, wtedy i Ja zwrócę się ku wam” (Ml 3,7), spotkało się z arogancką odpowiedzią:

— „W czym mamy się nawrócić?” (Ml 3,7).

Sfrustrowany prorok oświadczył, że jeszcze jedna okazja do ożywienia zostanie dana. Nawiązując do reformy i nawrócenia zapoczątkowanego przez Eliasza (zob. 1 Krl 18,37), Malachiasz zapowiedział ponowne jego przyjście, podczas którego „zwróci serca ojców ku synom, a serca synów ku ich ojcóm” (Ml 3,24).

Żydowska tradycja głosiła, że Eliasza pojawi się osobiście, by zapowiedzieć Mesjasza (por. Mt 17,10; Mk 6,15). Jednak *Nowy Testament* przedstawia Jana Chrzciciela jako wypełnienie tego proroctwa (zob. Mt 11,14-15; Łk 1,17).

Co oznacza wyrażenie *zwrócić serca*?

Ten fragment tekstu biblijnego może mieć kilka znaczeń. Po pierwsze odnosi się on do pojednania Izraelitów z Bogiem. Bóg jako Ojciec (zob. Iz 63,16) odwrócił się od swego gniewu ku swoim dzieciom (zob. Mi 7,18-19) i wzywa je, by nawróciły się do Niego (zob. Iz 44,22; Ml 3,7). Po drugie ten fragment tekstu biblijnego odnosi się do ponownego połączenia następnych pokoleń z wiernymi przodkami przez odnowienie przymierza. Prorockie wezwanie skierowane do ludu Bożego do podążania za wiarą patriarchów raz po raz pojawia się w *Starym Testamencie*. To, czy kraj miał być nadal błogosławionym miejscem zamieszkania, było bezpośrednio związane z wiernością przymierzu (zob. Pwt 4,29-31). Po trzecie ten fragment tekstu biblijnego odnosi się do odrodzenia i odnowienia więzi rodzinnych. Związek rodzica z dzieckiem jest praktycznym wyrazem wierności przymierzu z Bogiem. Tutaj także wypełnianie obowiązków wobec rodziców i dzieci zostało powiązane z odziedziczeniem ziemi i Bożym błogosławieństwem (zob. Prz 2,21).

Jaki związek istnieje między odnowieniem więzi z Bogiem i przywróceniem więzi w rodzinie? Dlaczego pierwsze musi poprzedzać drugie?

Wprowadzenie kultu Baala w Izraelu przez Izebel, sydońską księżniczkę poślubioną przez Achaba, przyspieszyło upadek moralny narodu. Boże nauki wywyższające małżeństwo, rodzinę i chroniące seksualność zostały wyparte przez kaziroddstwo, prostytutkę i inne seksualne zbrodnie. Na tę arenę konfliktu religijnego wkroczył Eliaz, którego samo imię — Jahwe jest moim Bogiem — było potępieniem kultu Baala.

Jakie doświadczenie Eliasza łączy jego osobę z odrzuceniem pogańskich nauk i ożywieniem życia rodzinnego? Zob. 1 Krl 16,29-17,24; por. Łk 4,25-26.

Eliaz stał się sławny po tym, jak ogłosił klęskę suszy, która dotknęła kraj. Bóg dał mu schronienie w najmniej spodziewanym miejscu — w domu wdowy mieszkającej w sydońskim miasteczku Sarepta, czyli w ojczyźnie królowej Izebel! Na początku Eliaz poddał wdowę surowej próbie, prosząc ją, by ostatnią garścią mąki i resztką oliwy nakarmiła jego, a nie swojego syna, a potem zaufała, że Bóg zatroszczy się o nich. Jej wiara stała się legendarna. Sam Jezus po wiekach pochwalił ją i wskazał jako wzór do naśladowania (zob. Łk 4,26). Gdy później mąka i oliwa nie wyczerpywały się przez wiele dni, kobieta zrozumiała, że to Jahwe opiekuje się nimi. Wtedy jej syn nagle zachorował i zmarł. W swoim żalu kobieta czyniła wyrzuty Eliazowi i zgodnie z religią, w której się wychowała, uznała, że śmierć jej dziecka musiała być ofiarą za jej grzechy (zob. 1 Krl 17,18; por. Jr 19,5; Mi 6,7).

Jaki wpływ na duchowe doświadczenie wdowy z Sarepty wywarło zmarłych syna? Zob. 1 Krl 17,24. Czego możemy się nauczyć z jej słów?

Reakcja matki świadczy o tym, jaki efekt wywarło przesłanie Eliasza. Wiara w Boga i Jego Słowo rodzi się w sercu człowieka, gdy dzięki mocy Bożej życie jest przywracane i rodzina zostaje ponownie zjednoczona. Wielu ludzi przyznaje rację głoszonym zasadom wiary, ale jednocześnie ci sami ludzie są letni w swoim duchowym doświadczeniu. Jednak gdy prawd Słowa Pańskiego doświadczą się osobiście w kontekście ożywienia i odrodzenia rodzinnych więzi, przekonanie co do prawdziwości zasad Bożych z mocą ogarnia serce.

Na jakie spotkanie rodzinne nadal czekasz? Jakich Bożych obietnic się trzymasz i jaką nadzieję dają ci one na taki ponowny powrót kogoś na łono rodziny?

Przeczytaj 1 Krl 18,20-45. Opisz własnymi słowami to wydarzenie. Choć ówczesny kontekst jest zupełnie inny od naszego, w którym my żyjemy, jak zasady ukazane w tym wydarzeniu odnoszą się dzisiaj do życia rodzinnego?

Na górze Karmel prorok Eliasz pragnął, by wśród Izraelitów dokonano się odnowienie przymierza oraz nawrócenie ku wierze ojców, które przyniosłoby uzdrowienie w ich osobistym życiu, a także życiu rodzin i kraju.

Pora składania wieczornej ofiary. Gdy pogańskim kapłanom nie udało się złożyć ofiary zgodnie z ustalonymi zasadami, przyszła kolej na Eliasza. Prorok celowo wybrał tę porę dnia. Ta pora dnia zwracała uwagę na Boży plan odkupienia ukazany w świątynnej służbie (por. Wj 29,41). Wezwanie: „Przystąpście do mnie” (1 Krl 18,30), przypomina nam o tym, jak Zbawiciel zapraszał grzeszników do siebie (por. Mt 11,28). Rodzice bolejący nad błądzącym dzieckiem mogą być pewni, że Bóg miłuje je tak samo, jak miłował błądzących Izraelitów. Bóg działa nieustannie, by pociągać zbłąkanych do siebie.

Zwrócenie przez Eliasza uwagi na ołtarz Jahwe znajduje odpowiednik w naszych czasach, gdy wywyższa się w naszych rodzinach Jezusa i Jego łaskę. Rodzinne nabożeństwa są okazją do zwracania się do Niego w modlitwie, mówienia o Nim, przyjmowania na nowo Jego daru zbawienia oraz kierowania serc ku istocie Jego nauki.

Reakcja, jakiej domagał się Eliasz, miała oznaczać, że Bóg przyjął swój lud na nowo. W 1 Krl 18,37 czytamy słowa Eliasza skierowane do Boga w modlitwie:

— „Odezwij się, Panie, odpowiedz mi, a niech ten lud pozna, że Ty, Panie, jesteś Bogiem prawdziwym i że Ty odmienisz ich serca”.

Nie jesteśmy w stanie o własnych siłach zwrócić naszych serc do Boga — możemy jedynie odpowiedzieć na Jego łaskę, którą On oferuje nam darmo.

Pożerający ogień spadł nie na winowajców, ale na ofiarę wskazującą na Jezusa, który został uczyniony „grzechem (...), abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą” (2 Kor 5,21). Wówczas to wyznanie wiary i uwielbienie dla Boga pojawiły się na ustach ludu. Ponieważ fałszywi prorocy nie odpowiedzieli na wezwanie Boga do opamiętania, zostali zgładzeni. Po niedługim czasie ożywczy deszcz spadł na ziemię.

W jakim stanie jest twój rodzinny duchowy ołtarz? W jaki sposób możesz odbudować ów duchowy ołtarz w swojej rodzinie, jeśli rzeczywiście wymaga on tego?

Obok przepowiedni Gabriela (zob. Łk 1,17) i potwierdzenia Jezusa o Janie Chrzcicielu jako przepowiedzianym Eliaszu (zob. Mt 11,14; 17,12-13) także autorzy ewangelii potwierdzają, że Jan Chrzciciel rzeczywiście był posłańcem, który miał przygotować drogę Panu (zob. Mt 11,10; Mk 1,2; Łk 7,27; por. Ml 3,1).

Zwróć uwagę na zasadniczą cechę przesłania Jana Chrzciciela. W jakim sensie jego przesłanie dotyczyło nawrócenia serc? Zob. Mt 3,2.8; 14,4; Mk 1,4; Łk 3,3.8-9.11.13-14.

Jak rolnik rozorujący twardą glebę, by przygotować ją na przyjęcie ziarna, tak Jan Chrzciciel potępiał grzech i wzywał grzeszników do skruchy. Ludzka natura jest taka, iż bez rachunku sumienia i bez uświadomienia sobie prawdziwego stanu nie odczuwa potrzeby czegoś lepszego. Przesłanie Jana Chrzciciela kierowało ludzi ku świętości Bożych wymagań i potrzebie doskonałej Bożej sprawiedliwości. Autentyczna skrucha zawsze jest naznaczona pokorą i oczekiwaniem pomocy od Boga w celu zmiany postępowania. Obnażając płytką i egocentryczną obłudę tych, którzy uważali się za dzieci Abrahama, Jan Chrzciciel usiłował ukazać im głębsze znaczenie wiary ich ojców.

W jaki sposób przesłanie Jana Chrzciciela przygotowało drogę dla Jezusa? Zob. J 1,35-37; 3,27-30.

Janowi Chrzcicielowi wskazano, że Jezus jest Barankiem Bożym. Gdy przedstawił Jezusa w ten sposób (zob. J 1,29.36), dosłownie zwrócił ludzi ku Panu. Andrzej i Jan, którzy byli uczniami Jana Chrzciciela, opuścili go wówczas i zostali uczniami Jezusa. Przesłanie Eliasza nie tylko wskazuje potrzebę skruchy, ale także potrzebę przyjęcia Tego, który zbawia od grzechu, a także rodzi entuzjazm dla swojej sprawy i prowadzi ludzi do siebie.

Gdyby Jan Chrzciciel przybył do twojego domu, co powiedziałyby tobie i twoim bliskim?

W pewnym sensie jako adwentyści postrzegamy siebie w roli Jana Chrzciciela. Wzywanie do reformy i skruchy miało przygotować drogę dla pierwszego przyjścia Jezusa. Jako ogólnościatowy ruch pełnimy podobne dzieło w kontekście powtórnego przyjścia Jezusa.

Przeczytaj z modlitwą Łk 1,17. Jak słowa te podsumowują nasze przesłanie?

Nasz Niebiański Ojciec kieruje serca swoich dzieci do siebie samego i do nich nawzajem przez krzyż Chrystusa. Przesłanie Eliasza wzywa rodziny do wiary w niesamowicie dobrą nowinę (zob. 2 Kor 5,18-21; por. Ef 2,11-18) i przyjęcia napełnienia łaską, dzięki której Duch Święty przygotowuje żniwo miłości w nich.

Świat rozpaczliwie potrzebuje objawienia niesamolubnej troskliwości, trwałego zaangażowania i nieustającego poświęcenia się Bogu. Dzięki łasce Bożej chrześcijańskie rodziny mogą uczestniczyć w tym objawieniu. Jednak musimy pamiętać, że nasze przesłanie kierowane do świata jest przeznaczone także dla nas samych. Póki zasady ewangelii, jedności, miłości i ofiarności nie objawiają się wśród nas, a zwłaszcza w naszych rodzinach, nie będziemy mieli mocy, by głosić to ewangeliczne przesłanie innym. Wszystkie potoczyste kazania, zdroworoządkowa logika i biblijne prezentacje to za mało. Świat potrzebuje ujrzeć w naszym życiu, a zwłaszcza w życiu naszych rodzin skruchę, nawrócenie serc, miłość i poświęcenie, o których mówimy. Jak Jan Chrzciciel miał moc zmieniania ludzi i przekonującego przemawiania, tak my możemy je mieć dzięki łasce Bożej, ale jedynie w takim stopniu, w jakim jesteśmy gotowi współdziałać z Bogiem.

Dzięki Jezusowi jesteśmy częścią rodziny niebiańskiej (zob. Ef 3,15). Zatem bez względu na to jak liczna jest nasza rodzina, zostaliśmy powołani do świadectwa o Bogu, którego wyznajemy i któremu służymy, a nic nie może uczynić naszego świadectwa bardziej skutecznym niż ukazanie światu, czym może być rodzina dzięki mocy ewangelii.

Co możesz zrobić, by w szczególny sposób pokazać swoim najbliższym, czy to w rodzinie, czy wśród przyjaciół, że miłujesz ich i troszczysz się o nich?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Nasze przesłanie musi być tak bezpośrednie, wyraźne i szczerze, jak było przesłanie Jana Chrzciciela. Ganił on królów za ich nieprawości. Bez względu na grożące mu niebezpieczeństwa nigdy nie zaprzestał mówienia prawdy. Nasze dzieło w obecnym czasie musimy pełnić tak samo wiernie”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Omówcie podczas lekcji w szkole sobotniej znaczenie dla waszego zboru przesłania Eliasza. Co możesz zrobić, by pomóc swojemu zborowi zrozumieć to przesłanie i waszą rolę w głoszeniu go?

2. Niech chętne osoby podzielą się swoimi doświadczeniami związanymi z *nawróceniem serca*. Jakie zmiany towarzyszyły temu doświadczeniu? Jakie różnice spowodowało w ich życiu i życiu ich rodziny to doświadczenie?

3. Skoro postrzegamy siebie w roli Jana Chrzciciela, czego powinniśmy się spodziewać dla siebie? Co wynika z twojej odpowiedzi?

4. Jako klasa szkoły sobotniej wspólnie napiszcie krótką *Deklarację zasad rodzinnych*, która najlepiej podsumowuje biblijną wizję rodziny. Na czym oprzeć te zasady? Czego nauczyliście się w tym kwartale o tych zasadach? Przygotujcie się do tego, by przedstawić ową deklarację całemu zborowi.

5. Na jakich obietnicach Pańskich dla waszych dzieci możecie polegać jako rodzice, nawet jeśli obecnie wasze dzieci oddalają się od Boga?

¹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Bible Commentary*, Hagerstown 1977, t. IV, s. 1184. Przeczytaj także rozdział *Karmel*, w: Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, Warszawa 2018, wyd. V, s. 82-87; rozdział *Głos wołającego na pustyni*, w: taż, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. XVI, s. 63-72.